

Tilfældet er, havde det maaske alligevel været rigtigt allerede paa nærværende Tidspunkt i alle Tilfælde at drøfte, endog ret indgaaende, hvorledes man skulde stille sig med Hensyn til Statsgarantiens Udløb om to Aar.

Der er foretaget visse Ændringer i Lovforslaget, saa at det har faaet den Skikkelse, hvori det nu foreligger for Landstinget. Jeg kan sige for mit Vedkommende, at jeg giver Ændringerne min Tilslutning. Men med Hensyn til Ændringerne til § 1, 2det Stykke, er jeg lidt betænkelig. Det er en personlig Betænkelse, men jeg haaber, at den i nogen Grad kan fjernes ved en Udtalelse af Erhvervsministeren. Der har været en noget forskellig Opfattelse af, hvorledes Statsgarantien virkede, om den absolut udløb i 1928, eller om den var gældende ud over dette Tidspunkt for Forpligtelser, som var indgaaet forud. Denne Opfattelse har været gjort gældende, men samtidig er der ogsaa fremsat den Opfattelse, at et Tilgodehavende i Landmandsbanken, som var stiftet før 1. April 1928, ikke kunde kræves udbetalt, hvis der ikke var gjort Anmeldelse før 1. April. Nu staar der i § 1, 2det Stykke: „Staten overtager, med bindende Virkning indtil 1. April 1932, fuld Garanti for alle retsgyldige Fordringer paa Landmandsbanken; saavel fra Indskydere som fra andre Kreditorer“. Men saa tilføjes der: „for saa vidt disse Fordringer ikke kan dækkes af Bankens Midler“. Der aabner man efter min Opfattelse og efter almindelig Lægmandsopfattelse et nyt Spørgsmaal, idet der hos den enkelte, som har Indskud hos eller paa anden Maade har Forbindelse med Landmandsbanken, opstaar det Spørgsmaal: Vil det sige, at jeg ikke kan faa mit Indskud udbetalt, før Landmandsbanken er likvideret og opgjort, med andre Ord, at jeg bliver stillet i anden Række? Jeg tror, det havde Betydning overfor Offentligheden, om den højtærede Erhvervsminister var i Stand til herfra at forklare, hvorledes dette skal forstaas. Jeg mener, at det ikke alene har Betydning overfor Indlandet — det er muligt, at de virkelige bankkyndige, Jurister o. s. v. ved, hvordan det skal forstaas —, men jeg vil gøre opmærksom paa, at det er ønskeligt, at enhver kan forstaa det rigtigt, saa de Forbindelser med Landmandsbanken, vi alle ønsker indgaaet, kan blive det, og de bestaaende Forbindelser opretholdes. Hensynet til Kreditorerne gør det ønskeligt, at dette Forhold bliver udtrykt saa klart som vel muligt, og jeg kunde have ønsket,

at 2det Stykke i § 1 noget klarere udtrykte Hensigten, end det efter min Opfattelse er Tilfældet. Men muligvis kan denne min Frygt som sagt i nogen Grad borttages ved en Udtalelse her fra den højtærede Erhvervsminister. Hvis det derimod ikke lader sig gøre, vil jeg, som jeg sagde før, være betænkelig ved at afslutte Forhandlingen og vedtage Lovforslaget i Dag. Jeg maa i saa Tilfælde forbeholde mig at faa Sagen undersøgt i et Udvalg, hvor der saa eventuelt kan stilles et Ændringsforslag, der klarer dette. Naar jeg har denne Betænkelse, maa jeg maaske tilføje, at den svækkes en Del ved nogle Udtalelser i Betænkningen — nogle Udtalelser, som ogsaa den højtærede Erhvervsminister var inde paa — om, at Perioden fra 1. April 1926 og 6 Aar frem i Tiden, i hvilken Landmandsbanken er statsgaranteret, skal den højtærede Minister benytte til eventuelt at udarbejde Regler og stille Forslag om, hvorledes Landmandsbanken efter denne 6-aarige Periodes Udløb kan komme ind under andre Former og andre Regler. Det er selvfølgelig kun et Ønske, en Henstilling, der her fremsættes, men forhaabentlig vil Tanken kunne praktiseres, saa den Frygt, jeg har, derved kan blive noget afsvækket, thi eet er jo givet: hvordan det end gaar, indtil 1932 er Statens Forpligtelse absolut.

De øvrige Ændringer og Lovforslaget i dets Helhed kan jeg tiltræde, og jeg kan som sagt anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling, eventuelt uden Udvalg, hvis den højtærede Erhvervsminister kan fremsætte en Udtalelse, der i nogen Grad klarer Udtrykkene i § 1, 2det Stykke.

Albert Jensen: Det er jo ikke med særlig Glæde, vi nu atter skal beskæftige os med Landmandsbankens Forhold. Da vi sidst gjorde det, ventede vi, at vi kunde se Fremtiden i Møde med større Tryghed, ja, med saa megen Tryghed, at vi ikke saa snart igen skulde til at træffe en ny Ordning. Paa den anden Side kan jeg udmærket godt indse, at det er meget nødvendigt, at det er tvingende Grunde, som gør, at Ministeriet er nødt til at fremkomme med et Forslag om en Forlængelse af den Garanti, som Staten nu en Gang har paataget sig. Det er vel ogsaa rigtigt, at man af Hensyn til Erhvervslivets Trivsel bør give Virksomhederne saa gunstige Vilkaar at arbejde under som muligt, og da Erhvervene for Tiden er i trænge Kaar, kunde jeg godt tænke mig, det var nødvendigt at give dem den Haandsræk-